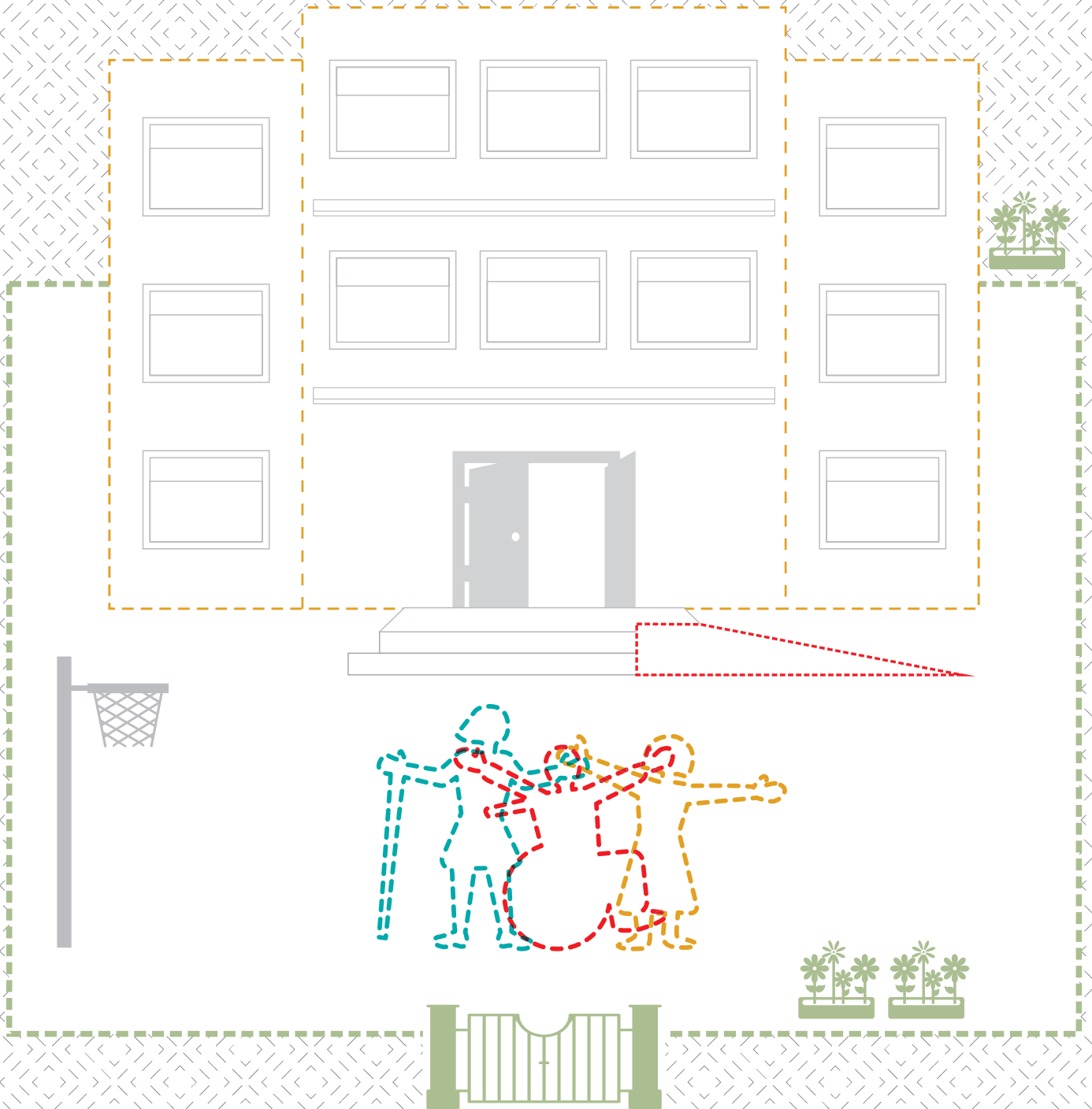


ΠΑΙΔΙΑ ΜΕ ΑΝΑΠΗΡΙΑ, ΟΡΑΤΑ ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ!

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΔΡΑΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ
16-24 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2016



Τι είναι η Παγκόσμια Εκστρατεία για την Εκπαίδευση;

Η Παγκόσμια Εκστρατεία για την Εκπαίδευση (Global Campaign for Education) είναι μια Συμμαχία συνδικάτων εκπαιδευτικών, πολιτών και διεθνών μη κυβερνητικών οργανισμών, που στόχο έχει την εξασφάλιση ποιοτικής εκπαίδευσης για όλα τα παιδιά του κόσμου. Η ActionAid International αποτελεί ιδρυτικό μέλος της Συμμαχίας, ενώ η ActionAid Ελλάς συντονίζει από το 2004 την Παγκόσμια Εβδομάδα Δράσης για την Εκπαίδευση στη χώρα μας.

Τι είναι η Παγκόσμια εβδομάδα δράσης για την Εκπαίδευση;

Πρόκειται για μια εβδομάδα γεμάτη εκδηλώσεις και δράσεις μαθητών, οι οποίες πραγματοποιούνται κάθε άνοιξη, σε πάνω από 100 χώρες στον κόσμο. Κατά την εβδομάδα αυτή, τα παιδιά υπενθυμίζουν με δημιουργικούς τρόπους στους ηγέτες του κόσμου τις δεσμεύσεις τους σχετικά με την εκπαίδευση και προωθούν το μήνυμα για την κατοχύρωση του δικαιώματος πρόσβασης στην εκπαίδευση για όλους. Πάνω από 10 εκατομμύρια παιδιά παγκοσμίως παίρνουν μέρος κάθε χρόνο στην Παγκόσμια Εβδομάδα Δράσης για την Εκπαίδευση!

17 Νέοι Στόχοι για να μεταμορφώσουμε τον κόσμο!

Οι Στόχοι Βιώσιμης Ανάπτυξης (ΣΒΑ) αποτελούν ένα νέο, μεγαλόπνοο σχέδιο δράσης το οποίο υιοθετήθηκε από τη Γενική Συνέλευση των Ηνωμένων Εθνών τον Σεπτέμβριο του 2015. Τα κράτη μέλη των Ηνωμένων Εθνών, μέσα στα οποία και η χώρα μας, θα κληθούν να υλοποιήσουν τους στόχους αυτούς έως το 2030. Οι 17 παγκόσμιοι στόχοι θέτουν τις βάσεις για τερματισμό της φτώχειας, μείωση των ανισοτήτων και καταπολέμηση της κλιματικής αλλαγής, με τη συμμετοχή όλων των χωρών, των εμπλεκόμενων φορέων και όλων των πολιτών. Ολόκληρο το σχέδιο αποτελεί ένα συλλογικό ταξίδι προς την ευημερία και την ανάπτυξη του πλανήτη, όπου όλοι οι άνθρωποι θα μπορούν να απολαμβάνουν τα δικαιώματά τους και να ζουν με αξιοπρέπεια.



ΒΙΩΣΙΜΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ ΣΤΟΧΟΙ
17 ΣΤΟΧΟΙ ΓΙΑ ΝΑ ΑΛΛΑΞΟΥΜΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΜΑΣ



Περισσότερες πληροφορίες για τους ΣΒΑ μπορείτε να βρείτε από την Ελληνική Πλατφόρμα για την Ανάπτυξη: www.hellenicplatform.org

Η Εκπαίδευση στον ΣΤΟΧΟ ξανά!

Η εκπαίδευση δεν θα μπορούσε να λείπει από τους 17 νέους στόχους καθώς αποτελεί τη ραχοκοκαλιά της κοινωνίας και το θεμέλιο για κάθε θετική αλλαγή στον κόσμο.

4^{ος} ΣΤΟΧΟΣ ΒΙΩΣΙΜΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ:
Διασφάλιση ποιοτικής και χωρίς αποκλεισμούς εκπαίδευσης για όλους και προώθηση της δια βίου μάθησης.

Τα τελευταία 15 χρόνια 50 εκατομμύρια παιδιά που μέχρι τότε δεν πήγαιναν σχολείο έχουν γραφτεί στο Δημοτικό. Πραγματικά η πρόοδος ήταν αξιοσημείωτη, όμως 58 εκατομμύρια παιδιά εξακολουθούν να μην πηγαίνουν σχολείο και 100 εκατομμύρια δεν ολοκληρώνουν το δημοτικό. Χρειάζονται πιο τολμηρές προσπάθειες για ακόμη μεγαλύτερη πρόοδο για την επίτευξη των παγκόσμιων στόχων που απαιτούν την ενεργό συμμετοχή όλων.

Μαλάδα,
Σύνοδος Κορυφής ΟΗΕ,
25 Σεπτεμβρίου 2015

«Όλοι οι Στόχοι Βιώσιμης Ανάπτυξης στηρίζονται στην εκπαίδευση...»

Λίγα λόγια για τη ΦΕΤΙΝΗ θεματική

Το 2014 εσείς με περισσότερους από 40.000 μαθητές από 700 σχολεία όλης της Ελλάδας συμμετείχατε στην εκστρατεία **Στείλε Όλους τους Φίλους μου Σχολείο**, που είχε πάλι ως θεματική την **Εκπαίδευση των Παιδιών με Αναπηρία**. Με τον τρόπο αυτό δείξατε έμπρακτα την αλληλεγγύη σας σε όσα παιδιά δεν πηγαίνουν καθόλου σχολείο λόγω κάποιας αναπηρίας ή αντιμετωπίζουν εμπόδια στην πρόσβασή τους στην εκπαίδευση. Η δυναμική ανταπόκριση όλων των σχολείων, μας έκανε να συνεχίσουμε τις ενέργειες για ισότιμη πρόσβαση και να επικεντρωθούμε στο τι συμβαίνει στην Ελλάδα. Τα μηνύματα από τα σχολεία φανέρωσαν ότι πολλά ακόμα χρειάζονται να γίνουν προκειμένου η εκπαίδευση στη χώρα μας να αποτελέσει το μέσο για τη δημιουργία μιας κοινωνίας ίσων ευκαιριών όπου όλοι μαθαίνουμε να συμβιώνουμε με όλους.

Τα μηνύματα από τα σχολεία φανέρωσαν ότι πολλά ακόμα μπορούν να γίνουν στα ελληνικά σχολεία προκειμένου να διασφαλιστεί η αξιοπρεπής πρόσβαση όλων των παιδιών χωρίς εμπόδια και διακρίσεις.

Τι έχουμε ΠΕΤΥΧΕΙ μέχρι σήμερα:

- Το 2014 παράλληλα με την εκστρατεία πραγματοποιήσαμε και δημοσιεύσαμε **έρευνα** που εξετάζει κατά πόσο εφαρμόζονται τα εκπαιδευτικά δικαιώματα των παιδιών με αναπηρία στην Ελλάδα. <http://www.actionaid.gr/aoratapaidia>
- Τον Μάιο του 2015 ξεκινήσαμε εκστρατεία κινητοποίησης πολιτών: **8.000** υπέγραψαν επιστολή προς τον Υπουργό Παιδείας. Το ίδιο μήνα φτιάξαμε το βίντεο ευαισθητοποίησης με περισσότερα από **60.000 views**: <https://youtu.be/dMeTAwxYzqk>
- Στις 30 Μαΐου 2015 οργανώσαμε **ακτιβιστικό δρώμενο** μπροστά από την Βουλή με συμμετοχή εθελοντών:
- Στις 25 Ιουνίου 2015 καταθέσαμε τις θέσεις μας στην **Επιτροπή Ισότητας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων της Βουλής**.
- Τον Ιανουάριο του 2016 συναντηθήκαμε με το **Υπουργείο Παιδείας** και πιέσαμε για τα αιτήματά μας. Είχαμε θετική ανταπόκριση σε κάποια από αυτά και συνεχίζουμε την πίεση μέχρι να ικανοποιηθούν όλα.
- Με τη φετινή σας συμμετοχή ισχυροποιούμε τις φωνές μας και ενδυναμώνομαστε για να συνεχίσουμε την προσπάθεια που ξεκίνησε το 2014 μέχρι να πετύχουμε θετικά αποτελέσματα.



Πιστεύουμε ότι αυτή η εκστρατεία είναι πέρα από τα παιδιά με αναπηρία, αφορά όλους εμάς που πιστεύουμε στη διαφορετικότητα.

Άνθρωποι & νούμερα: Η αναπηρία στον κόσμο

Σχεδόν 1 δισεκατομμύριο άνθρωποι ζουν με κάποια μορφή αναπηρίας ή αλλοιώς το 15% του παγκόσμιου πληθυσμού και το 80% από αυτούς ζει στον αναπτυσσόμενο κόσμο.



Υπολογίζεται ότι 93 εκατομμύρια είναι παιδιά κάτω των 14 ετών στον κόσμο ή αλλιώς 1 στα 20 παιδιά ζουν με κάποια μορφή αναπηρίας.



Τι συμβαίνει αλήθεια στην Ελλάδα;

Παρόλο που τυπικά τα δικαιώματα των ΑΜΕΑ είναι κατοχυρωμένα σύμφωνα με τις διεθνείς συμβάσεις*, οι διακρίσεις και τα ελλείμματα σε βάρος τους αποτελούν καθημερινή πραγματικότητα στην Ελλάδα. Εκτιμάται ότι στην Ελλάδα ζουν **200.000 παιδιά με αναπηρία**. Σύμφωνα με την τελευταία στατιστική εκτίμηση που έγινε το εκπαιδευτικό έτος **2010-2011**, μόνο τα **31.761** φοιτούν σε κάποιο σχολείο, δηλαδή μόλις το **15%**! Για ποιο λόγο δεν «βλέπουμε» το υπόλοιπο **85%**, δηλαδή 170.000 παιδιά με αναπηρία;

Τι δείχνουν τα αποτελέσματα της έρευνας της ActionAid για τα εκπαιδευτικά δικαιώματα των παιδιών με αναπηρία στην Ελλάδα;

ΕΛΛΕΙΨΗ ΜΗΤΡΟΥ. Δεν υπάρχει αριθμητική καταγραφή των παιδιών με αναπηρία στα σχολεία με αποτέλεσμα να μη γνωρίζουν πόσα παιδιά φοιτούν σε αυτά.

ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΣΒΑΣΙΜΑ. Δεν υπάρχουν επαρκείς υπηρεσίες μεταφοράς των μαθητών στο σχολείο, τα κτίρια δεν είναι προσαρμοσμένα για να δεχτούν μαθητές με αναπηρία, το εποπτικό υλικό είναι ανεπαρκές και το ανθρώπινο δυναμικό συχνά δεν φτάνει για να καλύψει τις ανάγκες. Κάθε χρόνο τεράστια είναι τα κενά εκπαιδευτικών που αφήνουν στο «περιθώριο» παιδιά με εγκεκριμένη την παράλληλη στήριξη.

ΑΝΕΠΑΡΚΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ. Οι περισσότεροι εκπαιδευτικοί αισθάνονται ότι χρειάζονται περισσότερη και συνεχή εκπαίδευση που να λαμβάνει υπόψη τις σύγχρονες εκπαιδευτικές τάσεις στον τομέα της ειδικής αγωγής.

ΟΙ ΓΟΝΕΙΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΔΕΝ ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΥΝ ΣΤΗ ΛΗΨΗ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ. Οι γονείς και τα παιδιά εντάσσονται ελάχιστα στις αποφάσεις που αφορούν την εκπαίδευσή τους και άρα τη ζωή τους. Για παράδειγμα, η διαδικασία για την εκπαιδευτική αξιολόγηση για να ενταχθούν σε κάποιο σχολείο, είναι τελείως κλειστή προς τους γονείς και οι αποφάσεις των επιτροπών συνήθως αμετάκλητες.

ΕΛΛΕΙΨΗ ΕΠΑΡΚΟΥΣ ΧΡΗΜΑΤΟΔΟΤΗΣΗΣ. Δεν υπάρχει σταθερή χρηματοδότηση της ειδικής εκπαίδευσης από τον κρατικό προϋπολογισμό, ούτε σωστή αξιοποίηση των συγχρηματοδοτούμενων από την ΕΕ προγραμμάτων.

ΕΓΚΑΙΡΗ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ. Οι γονείς δεν γνωρίζουν πώς να ενημερωθούν για αναπηρίες, ειδικά για αυτές που δεν είναι διακριτές στα πρώτα χρόνια ζωής του παιδιού. Αυτό έχει ως αντίκτυπο να αναζητούν υποστήριξη όταν έχει ήδη προχωρήσει το πρόβλημα, γεγονός που δυσκολεύει την πρόσβαση και ένταξη του παιδιού στο σχολείο.

ΠΡΩΙΜΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ. Οι γονείς δηλώνουν ότι δεν υπάρχει ένα αποτελεσματικό σύστημα πρώιμης παρέμβασης για παιδιά 0-6 χρόνων και τις οικογένειές τους. Επίσης, λόγω έλλειψης δημόσιων υπηρεσιών, πολλοί γονείς απευθύνονται σε ιδιωτικούς φορείς, επωμιζόμενοι το υψηλό κόστος τους.

*Η Διεθνής Σύμβαση για τα Δικαιώματα των Ανθρώπων με Αναπηρία, κυρώθηκε από την Ελλάδα το 2012 και αποτελεί το εσωτερικό μας δίκαιο.

Ο **Στόχος της εκστρατείας της ActionAid** είναι να κάνει ο Υπουργός Παιδείας άμεσα προτεραιότητα την εκπαίδευση των παιδιών με αναπηρία στην Ελλάδα και βασικό αίτημα η ένταξη των παιδιών με αναπηρία σε σχολεία ανοιχτά, προσβάσιμα, που λαμβάνουν υπόψη τις ανάγκες και τη διαφορετικότητα όλων των μαθητών.



Οι Διεθνείς συμβάσεις (άρθρο 24 Διεθνούς Σύμβασης για τα Άτομα με Αναπηρία) μαρτυρούν τη δέσμευση των κυβερνήσεων να διασφαλίσουν ότι όλα τα παιδιά ανεξαρτήτως ικανότητας θα απολαμβάνουν τα δικαιώματά τους χωρίς διάκριση. Παρόλ' αυτά:

- Από τα 58 εκατομμύρια παιδιά που δεν πηγαίνουν σχολείο τα 24 εκατομμύρια ή αλλιώς 1 στα 3 παιδιά έχουν κάποια μορφή αναπηρίας.
- Στις φτωχότερες χώρες του κόσμου το 90% των παιδιών με αναπηρία δεν πηγαίνει σχολείο.
- Στην Αιθιοπία λιγότερο από 3% των παιδιών με αναπηρία έχουν πρόσβαση στην πρωτοβάθμια εκπαίδευση.
- Στο Νεπάλ το 85% όλων των παιδιών που δεν πηγαίνουν στο σχολείο έχουν κάποια αναπηρία.
- Στην Παλαιστίνη το 60% των παιδιών με ειδικές ανάγκες δεν είναι εγγεγραμμένο στον τομέα της εκπαίδευσης.

Τα παιδιά με αναπηρίες συχνά αποτελούν τη συντριπτική πλειοψηφία των παιδιών που βρίσκονται εκτός σχολείου σε πολλά μέρη του κόσμου. Σε μερικές χώρες, η αναπηρία μπορεί να διπλασιάσει την πιθανότητα ενός παιδιού να μην πάει σχολείο. Οι ελληνικές κρατικές δομές από τη μια και τα κοινωνικά στερεότυπα από την άλλη, λόγω περιορισμένης ενημέρωσης του κόσμου, οδηγούν τα παιδιά με αναπηρία να έρχονται αντιμέτωπα με διάφορες μορφές αποκλεισμού.

Η ευαισθητοποίηση του κόσμου και η άρση προκαταλήψεων γύρω από την αναπηρία θα μπορούσαν να ξεκινήσουν από το ίδιο το σχολείο. Τα παιδιά με αναπηρία που γίνονται αποδεκτά στο σχολείο, γίνονται αποδεκτά με τις ιδιαιτερότητές τους και στην ευρύτερη κοινότητα όπου ζουν.



Τα βήματα της φετινής θεματικής

Μελετήστε το υλικό και οργανώστε τις δράσεις που θα δουλέψετε με την τάξη σας. Το υλικό περιέχει 4 καρτέλες με προσωπικές μαρτυρίες, κείμενα και προτεινόμενες δραστηριότητες ευαισθητοποίησης και έρευνας γύρω από τη θεματική. Κατά τη διάρκεια της Παγκόσμιας Εβδομάδας Δράσης (16-24 Απριλίου) αφιερώστε όσο χρόνο έχετε σχεδιάσει (από μία ώρα έως μια εβδομάδα) για να πραγματοποιήσετε μια ενότητα με τις προτεινόμενες ή τις δικές σας δράσεις.

ΒΗΜΑ 1: Διερευνώ τη θεματική

Μετά την έρευνά σας συμπληρώστε στην αφίσα 'Ένα σχολείο Ανοιχτό σε Όλους!' τις αλλαγές που προτείνετε να γίνουν στο σχολείο σας προκειμένου να γίνει προσβάσιμο σε όλους τους μαθητές και τις μαθήτριες. Αναρτήστε έπειτα την αφίσα σας σε εμφανές μέρος στο σχολείο.

ΒΗΜΑ 2: Ένα σχολείο Ανοιχτό για Όλους!

Στείλτε μας σε φωτογραφία την αφίσα 'Ένα Σχολείο Ανοιχτό σε Όλους!' στο education@actionaid.org έως τις 17 Μαΐου. Όλες οι φωτογραφίες που θα μας στείλτε θα ανέβουν στην ιστοσελίδα μας και παράλληλα κάθε αφίσα θα ισοδυναμεί με τις υπογραφές όλων σας στην εκστρατεία.

ΒΗΜΑ 3: Προσθέτουμε τη συμμετοχή μας στο σύνολο!

Παίξτε πριν δράσετε!



ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΑΦΗΣ: Ετοιμάστε σακούλια με διάφορα αντικείμενα μέσα και ζητήστε από τα παιδιά με κλειστά τα μάτια να τα περιγράψουν και να μαντέψουν τι είναι. Πόση ώρα σας πήρε; Πώς το καταλάβατε; Τι λεπτομέρειες παρατηρήσατε με τα χέρια σας που δεν τις είχατε παρατηρήσει με τα μάτια;

ΒΛΕΠΩ ΜΕ ΤΗΝ ΑΚΟΗ: Χωρίστε τα παιδιά σε δυάδες. Ένας από τους δύο κλείνει τα μάτια του με ένα μαντήλι και ο άλλος αναλαμβάνει να τον καθοδηγήσει σε κάποιο μέρος του σχολείου χωρίς λόγια. Ο άλλος προσπαθεί να μαντέψει που βρίσκεται. Διαλέξτε ένα εθελοντή και ορίστε του μια διαδρομή που θα πρέπει να διασχίσει. Έπειτα κλείστε του τα μάτια με μαντήλι. Τα υπόλοιπα παιδιά διάσπαρτα στο μέσο αυτής της διαδρομής λειτουργούν σαν «ηχητικές πινακίδες» με σκοπό να βοηθήσουν αυτόν που δεν βλέπει να φτάσει στον προορισμό του χωρίς να πείσει πάνω τους ή κάπου αλλού. Επαναλάβετε με όσα ακόμα παιδιά θέλουν να κάνουν τη διαδρομή. Πώς ένοιωσες; Ποιοι ήχοι σε βοήθησαν περισσότερο; Για ποιο λόγο; Υπήρχαν άλλα ερεθίσματα εκτός από τις ηχητικές πινακίδες που σε βοήθησαν;

ΣΥΣΤΗΜΑ BRAILLE: Αναζητήστε την αλφάβητο braille. Ζητήστε από τα παιδιά να φέρουν συσκευασίες που έχουν σήμανση braille (φάρμακα, προϊόντα). Προσπαθήστε να καταλάβετε τι λένε. Στείλτε στον διπλανό σου ένα μήνυμα στη γραφή braille. Που αλλού στην περιοχή σας υπάρχουν οδηγίες σε αυτή τη μορφή; Πινακίδες, μηχανήματα ΑΤΜ, δανειστική βιβλιοθήκη κτλ.



ΔΙΑΒΑΖΩ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΟΥ: Χωρίστε τα παιδιά σε δυάδες. Το ένα παιδί φοράει ωτασπίδες και το άλλο του λέει μια ιστορία. Το παιδί που δεν ακούει προσπαθεί να καταλάβει τι λέει ο άλλος. Όταν τελειώσει η ιστορία, εξηγή όσα κατάλαβε. Με ποιο τρόπο «άκουσες» την ιστορία; Τι σε βοήθησε να καταλάβεις περισσότερα; Τι σε δυσκόλεψε;

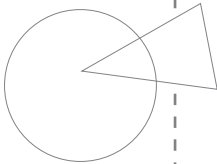
ΜΙΛΩ ΑΛΛΙΩΣ: Κάντε μια λίστα με μερικές προτάσεις που χρησιμοποιείτε κάθε μέρα όπως: Τι μάθημα έχουμε τώρα; Πεινάω! Σε πόση ώρα είναι το διάλειμμα; Βρείτε ευφάνταστους τρόπους να τις επικοινωνήσετε μεταξύ σας χωρίς λόγια.

ΤΟ ΞΕΡΑΤΕ ΟΤΙ: Ο Τόμας Έντισον που ήταν σχεδόν κωφός, δήλωνε ότι αυτό τον βοηθούσε να συγκεντρωθεί στα πειράματά του!



ΜΠΟΡΩ ΚΑΙ ΜΕ ΕΝΑ ΧΕΡΙ...: Αφιερώστε μια ολόκληρη μέρα προσπαθώντας να χρησιμοποιείτε μόνο το ένα χέρι. Ενδεικτικές δραστηριότητες: Δένω τα κορδόνια μου, ανοίγω ένα βάζο, πηγαίνω στο μπάνιο, τρώω φαγητό.

ΖΩΓΡΑΦΙΖΩ ΜΕ ΤΟ ΣΤΟΜΑ: Προσπαθήστε να ζωγραφίσετε με πινέλο και μπογιές σε ένα λευκό χαρτί χρησιμοποιώντας μόνο το στόμα μας.



ΣΚΕΦΤΟΜΑΙ ΚΑΙ ΣΧΕΔΙΑΖΩ: Χωρίστε τα παιδιά σε δυάδες. Δώστε στο ένα παιδί το διπλανό αφαιρετικό σχήμα χωρίς το άλλο να το δει. Το άλλο παιδί παίρνει ένα λευκό χαρτί και ένα μολύβι. Κάθονται ακουμπώντας τις γυρισμένες πλάτες τους. Το παιδί με το σχήμα πρέπει να εξηγήσει με λόγια στο άλλο παιδί πώς να ζωγραφίσει το σχήμα. Επαναλάβετε τη διαδικασία με άλλο σχήμα. Πόσο κοντά είναι αυτό που ζωγραφίσατε με το αρχικό σχέδιο; Πώς νοιώσατε όταν δίνετε τις οδηγίες και πώς όταν ζωγραφίζατε; Νοιώσατε καθόλου σαν να μην καταλαβαίνετε τι κάνετε;

ΣΚΕΦΤΟΜΑΙ ΚΑΙ ΓΡΑΦΩ: Επιλέξτε ένα πολύ δύσκολο κείμενο στα ελληνικά που είναι πάνω από το επίπεδο των παιδιών ή ένα κείμενο στα αρχαία ελληνικά με κάποιες ερωτήσεις από κάτω. Δώστε στα παιδιά το κείμενο και ζητήστε τους να το διαβάσουν και να συμπληρώσουν τις ερωτήσεις. Όταν αρχίζουν να διαμαρτύρονται ότι δεν καταλαβαίνουν πείτε τους μερικές φορές Προσπαθήστε πιο δυνατά! Στον συγκεκριμένο χρόνο πάρτε τα φύλλα. Πώς σας φάνηκε η άσκηση; Πώς σας φάνηκε που σας έδωσα ένα κείμενο που δεν καταλαβαίνατε και το μόνο που σας έλεγα ήταν προσπαθήστε πιο δυνατά; Ο τρόπος αυτός σας βοήθησε να συνεχίσετε; Πόσοι από εσάς σταματήσατε την προσπάθεια αποθαρρημένοι; Στην παραπάνω άσκηση ποιος ήταν ο πομπός, ποιο το μήνυμα και ποιος ο δέκτης; Τι τελικά νομίζετε ότι εμπόδιζε να φτάσει το μήνυμα στον δέκτη. Τι θα μπορούσε να αλλιάξει;



ΔΡΟΜΟΣ ΜΕΤ' ΕΜΠΟΔΙΩΝ: Φανταστείτε τον ερχομό ενός νέου συμμαθητή στην τάξη σας που έχει κάποια μορφή αναπηρίας. Χίστε τον ήρωά σας δημιουργώντας το προσωπικό του ημερολόγιο λαμβάνοντας υπόψη τα χαρακτηριστικά της αναπηρίας του. Στην πρώτη σελίδα συμπληρώστε:

ΟΝΟΜΑ:

ΗΛΙΚΙΑ:

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ:

ΦΥΛΛΟ:

1^η σελίδα ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ: **Εγώ και η οικογένειά μου στο καινούργιο μας σπίτι!**

Περιγράψτε ή ζωγραφίστε την οικογένειά του και το δωμάτιό του και κλείστε τη σελίδα με τις σκέψεις του.

2^η σελίδα ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ: **Πρώτη μέρα στο καινούργιο μου σχολείο!**

Περιγράψτε ή ζωγραφίστε τη διαδρομή του συμμαθητή σας από το δωμάτιό του έως τη σχολική σας τάξη. Αναλογιστείτε τα πιθανά εμπόδια που μπορεί να συναντήσει σε αυτή τη διαδρομή και σημειώστε τα με κόκκινο μαρκαδόρο. Τι λήτε να σκέφτηκε και τι λήτε να ένοιωσε;

3^η σελίδα ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ: **Το πρώτο μου μάθημα!**

Επιλέξτε να περιγράψετε τη διεξαγωγή ενός μαθήματος και τις πιθανές δυσκολίες που θα αντιμετώπιζε ο ήρωάς σας. Κλείστε τη σελίδα γράφοντας τις σκέψεις του για το πώς θα ήθελε να γίνεται το μάθημα.

Συνεχίστε με όσες σελίδες θέλετε αναφορικά με τους συμμαθητές τους και την καθημερινότητά του στο σχολείο σας. Ξαναδιαβάστε όλες τις σελίδες του ημερολογίου και εντοπίστε ενέργειες και συμπεριφορές που τον βοήθησαν και αλλαγές που πρέπει να γίνουν.



*Αν υπάρχει ήδη κάποιο παιδί με αναπηρία στην τάξη σας μπορείτε να ακολουθήσετε και να χαρτογραφήσετε τη δική του διαδρομή στο σχολείο.



...και για προχωρημένους:

Ερευνήστε με τα παιδιά πώς χρηματοδοτείται η εκπαίδευση των παιδιών με Αναπηρία στην Ελλάδα.

Το ξέρατε ότι η μεταφορά των παιδιών με αναπηρία είναι στην αρμοδιότητα της νομαρχίας; Απευθυνθείτε στο γραφείο της νομαρχίας στην οποία ανήκει το σχολείο σας για να ερευνήσετε κατά πόσο καλύπτεται το κόστος των μεταφορών. Στείλτε μας τα ευρήματά σας!

Το ξέρατε ότι η λειτουργία των σχολικών κτιρίων ανήκει στο δήμο; Μελετήστε την προσβασιμότητα του σχολείου σας και καταγράψτε συγκεκριμένες αλλαγές που χρειάζεται να γίνουν προκειμένου να γίνει λειτουργικό και προσβάσιμο για παιδιά με αναπηρία. Απευθυνθείτε στον δήμαρχό σας για να του προτείνετε τις αλλαγές. Προσπαθήστε να κλείσετε συνάντηση μαζί του για να του παρουσιάσετε τις ιδέες σας!

Μαρτυρίες

Διαβάστε τις μαρτυρίες του Άρη, του Οδυσσέα, της Βάσως και της Ελένης και συζητήστε τα σημεία που σας έκαναν εντύπωση. Τι θα θέλατε να τους πείτε ή να τους ρωτήσετε; Αναζητήστε στο περιβάλλον σας ανθρώπους με κάποια μορφή αναπηρίας ή διαφορετικότητας από τους οποίους θα θέλατε να πάρετε συνέντευξη. Καταγράψτε τις ερωτήσεις που θα θέλατε να τους κάνετε και προσπαθήστε να πραγματοποιήσετε τις συνεντεύξεις.

5 άνθρωποι που ίσως θα θέλατε να γνωρίζετε

ΝΤΑΝΙΕΛ ΤΑΜΜΕΤ: Βρετανός συγγραφέας με σύνδρομο Άσπεγκερ, μιλάει 10 γλώσσες ανάμεσα στις οποίες και τα ισπανδικά τα οποία έμαθε σε μόλις μια εβδομάδα! Το 2004 κατέρριψε το ρεκόρ για τα ψηφία του π, απαριθμώντας από μνήμης 22.514 ψηφία, σε 5 ώρες και 9 λεπτά. Στον δικό του κόσμο οι αριθμοί έχουν άλλο σχήμα, διαφορετικό μέγεθος και χρώμα πχ το οκτώ είναι μεγαλύτερο από το 6, ενώ το 9 είναι μικρό.

ΚΡΙΣΤΙ ΜΠΡΑΟΥΝ: Ιρλανδός συγγραφέας, έπασχε εκ γενετής από εγκεφαλική παράλυση. Η μητέρα του δεν αποδέχτηκε ποτέ ότι ο γιος της θα πρέπει να εγκλιθεί σε ίδρυμα και προσπάθησε να διοχετεύσει τη δημιουργική του δύναμη στις τέχνες. Στα 5 του έπιασε μια κιμωλία ανάμεσα στα πόδια του και άρχισε να ζωγραφίζει. Περίπου 17 χρόνια μετά εξέδωσε το πρώτο του βιβλίο με τίτλο "Το αριστερό μου πόδι", το οποίο μετέφερε στην ομώνυμη ταινία ο Τζιμ Σέρινταν.

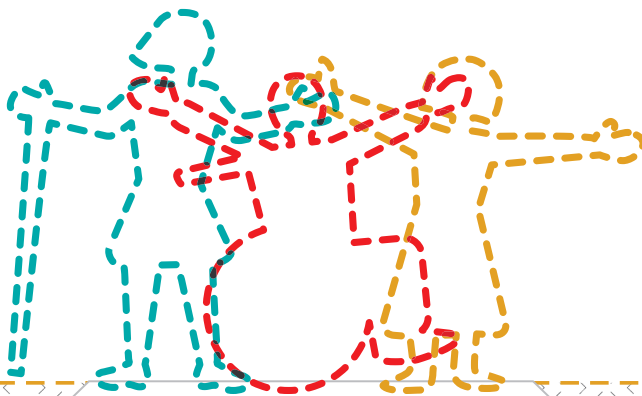
ΦΡΙΝΤΑ ΚΑΛΟ: Μεξικανή ζωγράφος με ένα πόδι ημιπαράλυτο και κοντότερο από το άλλο λόγω πολιομυελίτιδας που πέρασε στα 6 της, και επιβαρυνμένη από ένα ατύχημα στα 18 που την καθήλωσε εφ' όρου ζωής σε αναπηρία, δεν περιόρισε τη δημιουργική της φύση. Η ίδια συνέθιξε να λέει «Τι να τα κάνω τα πόδια εφόσον έχω φτερά για να πετάξω;»

ΕΣΡΕΦ ΑΡΜΑΓΚΑΝ: Τούρκος ζωγράφος γεννήθηκε τυφλός, αυτό όμως δεν τον εμπόδιζε να «βλέπει» τον κόσμο και μετά να τον ζωγραφίζει με εντυπωσιακή ρεαλιστικότητα και λεπτομέρεια. «Όταν ένας άνθρωπος που έχει όραση κοιτάζει προς κάτι, ο τυφλός άνθρωπος το πλησιάζει και το εξερευνά νιώθοντάς το κι έτσι ανακαλύπτουν και οι δύο τα ίδια πράγματα» δηλώνει ο John Kennedy, ψυχολόγος στο Πανεπιστήμιο του Τορόντο, ο οποίος ασχολήθηκε με το έργο του Armagan.

ΤΟΜΑΣ ΕΝΤΙΣΟΝ: Αμερικανός πολυεφευρέτης, που σε μικρή ηλικία η οστρακιά του άφησε προβλήματα ακοής και στα δυο αυτιά, γεγονός που τον άφησε σχεδόν κουφός στο υπόλοιπο της ζωής του. Γνωστότερες εφευρέσεις ο ηλεκτρικός λαμπτήρας, το μικρόφωνο και ο φωνόγραφος! Ο ίδιος έλεγε: «Παρόλο που είμαι σχεδόν κωφός, φαίνεται να είμαι προικισμένος με ένα είδος εσωτερικής ακοής που με κάνει να διακρίνω θορύβους και ήχους που οι υπόλοιποι άνθρωποι δεν ακούν.»

Ένα Σχολείο Ανοιχτό σε Όλους!

Με βάση την έρευνά σας σχετικά με τα εμπόδια που αντιμετωπίζουν καθημερινά τα παιδιά με αναπηρία, σκεφτείτε πώς θα μεταμορφώσετε το δικό σας σχολείο για να γίνει προσβάσιμο σε όλους. **Καταγράψτε 3 πράγματα που κρίνεται τα πιο απαραίτητα να αλλιάξουν στην κτιριακή δομή ή στη λειτουργία του σχολείου. Γράψτε ή ζωγραφίστε τα αιτήματά σας στην αφίσα 'Ένα Σχολείο Ανοιχτό σε Όλους!'** Το προσβάσιμο σχολείο θα είναι αυτό που θα μας στείλτε πίσω και θα δηλώνει τη συμμετοχή σας στην εκστρατεία.





Εγώ πέρασα και από τις δύο φάσεις. Στο δημοτικό και στο γυμνάσιο ήμουν σε τυπικό σχολείο. Στο λύκειο πήγα στο ειδικό στην Ηλιούπολη που έχει κυρίως παιδιά με κινητικές δυσκολίες.

Η ζωή μου στο δημοτικό σχολείο ήταν δύσκολη. Όχι από άποψη μαθημάτων αλλά σε σχέση με τα άλλα παιδιά. Με κοροϊδεύαν. Τα παιδιά βρίσκουν κάθε λογής πράγμα για να κοροϊδέσουν, δεν έχει σημασία ποιο είναι το πρόβλημα το δικό μου ή το δικό σας. Ψάχνουν να βρουν το αδύνατο σημείο του καθενός και να σε κοροϊδέσουν για αυτό. Είναι σαν να έχεις κάποιος μια πληγή και να πάνε να ξύσουν αυτή την πληγή.

Εγώ αν ήμουν δάσκαλος στο σχολείο και το έβλεπα αυτό να συμβαίνει θα έκανα πολλά πράγματα για να το σταματήσω. Θα έβαζα εκείνους τους μαθητές σε αντεστραμμένο ρόλο σαν βιωματικό παιχνίδι και θα έλεγα **«για σκεφτείτε αν εσείς ήσασταν στη θέση του. Πώς θα νιώθατε αν σας κοροϊδεύα;»**. Ίσως να ήμουν ακόμα πιο αυστηρός, να τους έβαζα να γράψουν σε 100φυλλο τετράδιο «Δεν θα ξανακοροϊδέσω συμμαθητή μου». Δεν είναι όμως θέμα χαρακτήρα, είναι θέμα εκπαίδευσης. Θα έπρεπε να κάνουμε ένα μάθημα στο σχολείο θεωρητικό και πρακτικό που να μαθαίνεις τέτοια πράγματα, να αλληλάζει ουσιαστικά η παιδεία μας.

Άρης απόφοιτος σχολής υπολογιστών,

απασχολούμενος στο Εργαστήρι Ειδικής Αγωγής Μαργαρίτα και άτομο με αναπηρίες



Είχα φυσικά και φίλους στο σχολείο και χαίρομαι πολύ γιατί τους έχω ακόμα. Έχουμε κρατήσει επαφή δεν σταματήσαμε όταν τελειώσαμε το σχολείο. Βγαίνουμε έξω, κάνουμε βόλτες και έχουμε και ένα σύλληγο και κάνουμε διάφορα πράγματα.

Αν δεν είχα πάει σχολείο πώς θα ήταν η ζωή μου; Βαρετά. Κοιτάζτε να δείτε. Και η αναπηρία τι είναι; Ένα κομμάτι της ζωή είναι. Δηλαδή το να μην σταλεί το παιδί στο σχολείο επειδή έχει μια αναπηρία, αυτό είναι για μένα ανήκουστο! Δηλαδή τι είμαστε εμείς; Και οι ανάπηροι άνθρωποι είναι. Στην κοινωνία ανήκουμε. Δεν είμαστε κάτι ξεχωριστό, δεν ήρθαμε από το διάστημα. Έτσι κι αλλιώς αν καθίσουμε να ψαχτούμε όλοι, όλοι μας έχουμε κάποιο πρόβλημα.

Πρέπει να βρει το κράτος τι χρειάζεται το κάθε παιδί και να το παρέχει για να πηγαίνει σχολείο. Χρειάζονται προσβάσιμα σχολεία, κατάλληλο περιβάλλον, παράλληλη στήριξη, καθηγητές; Είναι υποχρέωση του κράτους να το κάνει αυτό, οι γονείς δεν μπορούν, έχουν περιορισμένες δυνατότητες. Εγώ για παράδειγμα είχα παράλληλη στήριξη και με βοήθησε αρκετά με τα μαθήματα μου. Γιατί εγώ για να μάθω κάτι, θέλω να το διαβάσω γραμμένο και χρειάζομαι σημειώσεις από τα μαθήματα για να μου μένουν.

Για το μέλλον, ελπίζω να έχω μια ωραία δουλειά. Μου αρέσουν και ξέρω πολλά πράγματα. Σπούδασα υπολογιστές αλλιώς τώρα στο Μαργαρίτα εργάζομαι στην εστίαση. Γενικά το καθιστό με κουράζει. Το να έχω δουλειές δεν με κουράζει, ίσα ίσα με χαροποιεί. Πιστεύω ότι ο πολυπράγμων δεν χάνει, μόνο κερδίζει. Εγώ είμαι ένας άνθρωπος που μ' αρέσει να μιλάω με άλλους, να γνωρίζω καινούρια πράγματα, να γνωρίζω καινούρια μέρη, να διαβάω.

Πώς θα φανταζόσουν τη ζωή του Άρη στο δικό σου σχολείο; Πώς θα ήταν η καθημερινότητά του μαζί σας;

i

act:onaid

Ελένη

ηθοποιός και μουσικός,
άτομο με νοητική και κινητική στέρση

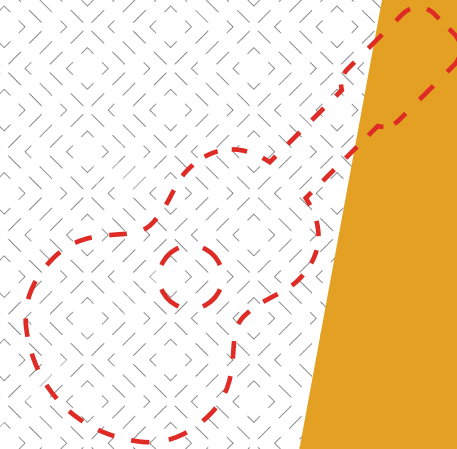
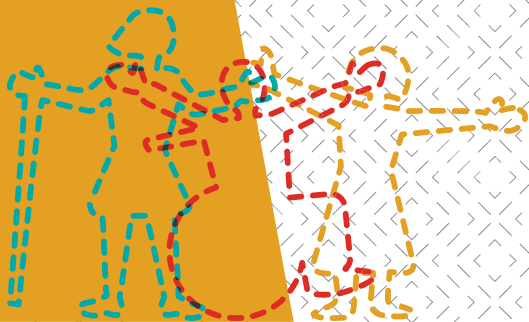


Πήγα δημοτικό στον Πειραιά, σε γενικό σχολείο. Στην Πέμπτη δημοτικού πήγαμε για δύο χρόνια στο Παρίσι και τελείωσα εκεί το Δημοτικό. Μιλάω και γαλλικά γιατί εκεί πήγαμε και Ελληνικό σχολείο και Γαλλικό. Μετά πήγα και λίγο Γυμνάσιο, αλλά δεν το τελείωσα, πήγα μέχρι με την πρώτη Γυμνασίου. Μετά το Γυμνάσιο πήγα σε μια τεχνική σχολή κι έμαθα να υφαίνω και να φτιάχνω υφάσματα στον αργαλειό. Έφτιαχνα διάφορα πράγματα.

Στο Γυμνάσιο δεν μου πολυάρεσε για να πω την αλήθεια.

Τα μαθήματα ήταν δύσκολα και δεν είχα στο μεταξύ και καλούς βαθμούς και είπα να μην συνεχίσω. Θα ήθελα να είχα συνεχίσει, αν το Γυμνάσιο ήταν μουσικό.

Εγώ θα πρότεινα όλα τα σχολεία να γίνουν και μουσικά και να μπορούν να μάθουν τα παιδιά μουσικά όργανα. Το μουσικό σχολείο είναι ωραίο, γιατί άλλο είναι να ακούς μουσική και άλλο να παίζεις μουσική. Δεν είναι το ίδιο. Εγώ όταν παίζω μουσική νιώθω διαφορετικά από ότι όταν ακούω μουσική, είτε είναι με κιθάρα, με ντέφι ή οτιδήποτε.



Αν δεν είχα πάει σχολείο, η ζωή μου θα ήταν πολύ διαφορετική. Θα ήταν σαν να μην ήξερα να διαβάζω, να γράφω, δεν θα ήξερα τίποτα. Δεν θα έκανα όλα αυτά που κάνω τώρα. Τώρα κάνω πολλά πράγματα: παίζω στο θέατρο με το Very Special Arts, κάνω κοχύμβηση, βλέπω τους φίλους μου. Τώρα θα παίζω σε μια παράσταση, στον Κατά Φαντασία Ασθενή.

Θα μου άρεσε να μαθαίνω σε άλλα παιδιά θέατρο στα σχολεία ή να βοηθάω εθελοντικά να μάθουν κάποιο μουσικό όργανο. Ωραία θα ήτανε.



Τι ρόλο έπαιξε το σχολείο στη ζωή της Ελένης;

Η Ελένη φαντάστηκε ένα σχολείο γεμάτο μουσική. Εσείς τι άλλο θα προσθέτατε σε αυτό το σχολείο ώστε να καλλιεργηθούν οι δικές σας δυνάμεις και τα δικά σας ενδιαφέροντα;



Βάσω

εκπαιδευτικός και μητέρα παιδιού με κινητική αναπηρία

Η ιστορία μου χωρίζεται σε δύο κομμάτια και μιλάω από δύο διαφορετικές πλευρές.

Από τη μία δουλεύω η ίδια ως αναπληρώτρια σε ειδικά δημόσια σχολεία εδώ και 8 χρόνια. Ανήκω στο **ειδικό εκπαιδευτικό προσωπικό ως βοηθός δασκάλου**.

Από την άλλη, **είμαι η μαμά του Βαγγέλη που έχει κινητική αναπηρία**.



Ήμουν σε διαφορετικά σχολεία και οι εμπειρίες είναι διαφορετικές. Μια εξαιρετική εμπειρία είχα στο ειδικό δημοτικό σχολείο στη Λήμνο.

Εκεί υπήρχε μια εξαιρετική δασκάλα που είχε σπουδάσει ειδική αγωγή στην Αυστρία που δημιούργησε σε συνεργασία με άλλους, ένα πρόγραμμα ανίχνευσης και αξιολόγησης παιδιών με αναπηρίες στο νησί. Το σχολείο εκεί ιδρύθηκε πριν από δέκα χρόνια περίπου και μέχρι τότε, τα παιδιά με αναπηρίες δεν πήγαιναν σχολείο, κάθονταν σπίτι τους! Αυτό το σχολείο ήταν πρότυπο για μένα. Ήταν πλήρως ενταγμένο στην κοινωνία, ήταν ένα πάρα πολύ ανοικτό σχολείο και τα μαθήματα είχαν πολύ τέχνη μέσα, πολύ ζωγραφική, μουσική και θέατρο. Κάθε μήνα έρχονταν άλλα σχολεία επίσκεψη, κάναμε κοινές δράσεις, μαγειρεύαμε μαζί, πηγαίναμε για περίπατους. Είχαμε κάνει και μια θεατρική παράσταση που συμμετείχαν παιδιά γενικής εκπαίδευσης με της ειδικής. Οργανώναμε πολύ μεγάλες εκδηλώσεις την ημέρα της διαφορετικότητας τον Δεκέμβρη. Έρχονταν όλα τα σχολεία γενικής σε μας και ετοιμάζαμε κοινές δράσεις.

Ένα σημαντικό πρόβλημα είναι ότι το εκπαιδευτικό προσωπικό, οι δάσκαλοι και οι ειδικοί εκπαιδευτικοί είναι οι περισσότεροι αναπηρωτές. Κάθε χρόνο, κάθε παιδί έχει διαφορετικό δάσκαλο. Αυτό έχει σημαντικές επιπτώσεις για την εκπαίδευση, για τα παιδιά και για τους ίδιους τους εκπαιδευτικούς, σε πάρα πολλά επίπεδα. **Το άλλο πολύ σημαντικό θέμα είναι ότι το Υπουργείο έχει ελλιπή πληροφόρηση.** Λείπει αρκετά το στατιστικό κομμάτι. Δεν έχουν τη δυνατότητα να δουν ποιες ανάγκες καλύπτουν τα υπάρχοντα σχολεία, σε ποιες περιοχές υπάγονται τα παιδιά και τι λειτουργικές ανάγκες έχουν.



Το άλλο κομμάτι για το οποίο πρέπει να μιλήσω είναι η πρώιμη παρέμβαση. Κοιτάζτε, εμένα τα παιδιά γεννήθηκαν πρόωρα, 32 εβδομάδων, και υπήρχαν κάποιες ενδείξεις γιατί είχαν εγκεφαλική αιμορραγία. Ο Ηλίας είχε 1^ο βαθμού κι ο Βαγγέλης είχε 3^ο βαθμού λόγω της προωρότητας. Εμείς ξεκινήσαμε παρέμβαση με το που γεννήθηκαν. Τότε μέναμε στη Λήμνο και δεν υπήρχε τίποτα εκεί, οπότε ερχόμασταν Αθήνα για φυσικοθεραπεία. Μετά από λίγο διάστημα ο Ηλίας εξελίχθηκε καλά. Όταν ο Βαγγέλης έφτασε ενός έτους κατάλαβαμε ότι κάτι συμβαίνει και τότε έγινε ουσιαστικά η διάγνωση.

Το πιο σημαντικό στην πρώιμη παρέμβαση είναι οι παιδίατροι, αφού είναι οι πρώτοι που εξετάζουν το παιδί. Διότι δεν μπορεί ένα παιδί να φοιτά σε ιδιωτικό ή σε δημόσιο παιδικό σταθμό και να φτάνει η διάγνωση να γίνει όταν πάει νήπιο. Είναι ευθύνη του παιδίατρο, δεν είναι όμως όλοι εκπαιδευμένοι.

Ο Βαγγέλης έχει εγκεφαλική παράλυση, σπαστική διπληγία και πηγαίνει στο σχολείο με ένα rollator. Πήγαινε από τα δύο του χρόνια, σε ιδιωτικούς παιδικούς σταθμούς και φέτος πήγε στο δημόσιο σχολείο. Αυτό που κατάλαβα είναι ότι δεν τους είχε τύχει να ξαναδουν παιδί με κινητική αναπηρία. Πρόκειται για ανθρώπους που είναι 20 χρόνια στο σχολικό χώρο. Διάθεση υπήρχε, εκπαίδευση δεν υπήρχε. Να το ξεκαθαρίσω αυτό, γιατί κάποιες φορές δεν υπάρχει ούτε διάθεση.

Ο Βαγγέλης είναι πολύ ευτυχισμένος, αγαπάει πάρα πολύ το σχολείο του, κλαίει άμα δεν έχει σχολείο, το οποίο θεωρώ πολύ σημαντικό.

Νιώθω ότι πλέον είναι ενταγμένος στη σχολική του ομάδα αλλά είναι ένα κομμάτι που δουλέψαμε πολύ με τα υπόλοιπα παιδιά. Καλέσαμε μια συγγραφέα τη Λίλια Πατρόκλου που έχει η ίδια κινητική αναπηρία και πήγε και μίλησε στα παιδιά στο πλαίσιο της δανειστικής βιβλιοθήκης. Η εκπαίδευση είναι το Α και το Ω! Δεν υπάρχει κάποιος που ξυπνάει μια μέρα και είναι ευαισθητοποιημένος με την αναπηρία. Πρέπει να εκπαιδευτούμε, όπως εκπαιδεύουμε το δίχρονο παιδί για το πώς θα φάει, έτσι πρέπει να το εκπαιδεύσουμε και για το πώς θα φερθεί σε ένα παιδί με αναπηρία. Κι αν δεν συνυπάρχει, αν είναι κάτι το οποίο δεν γνωρίζεις, είναι ξένο. Και το ξένο το φοβάσαι αν δεν το έχει δει ποτέ σου.

Όταν πήγε ο Βαγγέλης στο σχολείο, τα παιδιά δεν είχαν δει ποτέ τους rollator. Αν δεν τους δίναμε να παίξουν και να περπατήσουν με αυτό, δεν θα μπορούσαν να καταλάβουν ότι δεν είναι τέρας. Χρειάζεται εξοικείωση με κάτι που τελικά δεν είναι τόσο ξένο. Το αποτέλεσμα είναι ότι όταν χτυπάει κουδούνι για διάλειμμα, τρέχουν όλοι ποιος θα πρωτοφέρει το rollator στον Βαγγέλη, γιατί υπάρχει ένα σκαλοπάτι και δεν μπορεί να μπει στην τάξη με αυτό. Κάποιες φορές, παίζουν ένα παιχνίδι που μπαίνουν σε κύκλο, για το οποίο ο Βαγγέλης χρειάζεται να ακουμπάει τα πόδια του σε ένα μικρό βήθρο για να έχει καλή ισορροπία γιατί δεν ακουμπάνε κάτω. Όταν η δασκάλα φωνάζει «όλοι σε κύκλο!», κανείς δεν μπαίνει στον κύκλο, όλοι τρέχουν να φέρουν το βήθρο στον Βαγγέλη. Είναι πολλά μικρά τέτοια καθημερινά πράγματα που νιώθεις την ενσωμάτωση.

Το αν θα πάει σε ειδικό ή σε γενικό σχολείο ήταν μια σημαντική απόφαση. Όταν ήταν να ξεκινήσει παιδικό σταθμό και ήταν δύο ετών, δεν περπατούσε ούτε με rollator, τον παίρναμε αγκαλιά. Οι ειδικοί μας έδιναν αντικρουόμενες συμβουλές. Υπήρχαν και κάποιοι, ένας μάγιστρα και ψυχολόγος που μας είπε ότι ήταν καλύτερο να πάει σε ειδικό σχολείο για να είναι ο καλύτερος γιατί σε γενικό θα υστερεί πάντα. Εγώ αυτό που είπα τότε είναι ότι εφόσον ο Βαγγέλης έτσι κι αλλιώς δεν περπατάει, δεν θα περπατάει ούτε στο σχολείο του, όπως δεν περπατάει και στο σπίτι του, δεν θα περπατάει και στην κοινωνία. Το να μην πάει στο γενικό σχολείο επειδή οι άλλοι περπατάνε κι αυτός δεν περπατάει, δεν αλλάζει την κατάσταση, η κατάσταση είναι ίδια, επομένως πρέπει η κοινωνία να είναι ανοιχτή για να χωρέσουμε όλοι.

Και αφού τελικά πήγε στον γενικό παιδικό σταθμό, μας κάλεσε η ιδιοκτήτρια να μας ρωτήσει εάν ο μεγαλύτερος γιος μου, ο Ηλίας που πήγαινε επίσης εκεί, θα έπαιρνε μέρος στην Χριστουγεννιάτικη γιορτή «γιατί όπως καταλαβαίνετε ο Βαγγέλης δεν θα συμμετέχει στην γιορτή». Και ήνω «με τίνος απόφαση δεν θα συμμετέχει ο Βαγγέλης στη γιορτή;». Και μου απαντάει «είναι δύο με δυόμισι χρονών, τα παιδιά όλα θα περπατάνε στη σκηνή κι εκείνος δεν θα περπατάει, τι θα κάνει;» Αυτό έγινε το 2007. Και της απάντησα ότι ο Βαγγέλης μπορεί να μην περπατήσει ποτέ στη ζωή του, δεν θα συμμετέχει ποτέ σε γιορτή, βέβαια, μετά από τη δική μου παρέμβαση, ο Βαγγέλης έγινε ο Άγιος Βασίλης της γιορτής, στη μέση της σκηνής, με βελούδινη στολή κι έδωσε ρεσιτάλ! Αν εγώ ήλθα, «μήπως τελικά έχει δίκιο; Και γιατί να τον εκθέσω να νιώσει άσχημα που δεν περπατάει;» τι θα είχε συμβεί;

Πρέπει να αλλάξουμε τα πράγματα. Να το κάνουμε τουλάχιστον για αυτή τη νέα γενιά που είναι τώρα στο σχολείο. Πρέπει να πάμε στη βάση, όχι στην κορυφή, την κορυφή την ξέρουμε. Πρέπει να φτάσουμε στη βάση για να αλλάξουν τα πράγματα και να μην λειτουργήσουμε πυροσβεστικά.



Συζητήστε τον διάλογο ανάμεσα στη Βάσω και τη δασκάλα του Βαγγέλη μετά την παράσταση και φανταστείτε τον ρόλο του Βαγγέλη στην επόμενη σχολική γιορτή.

Οδυσσέας

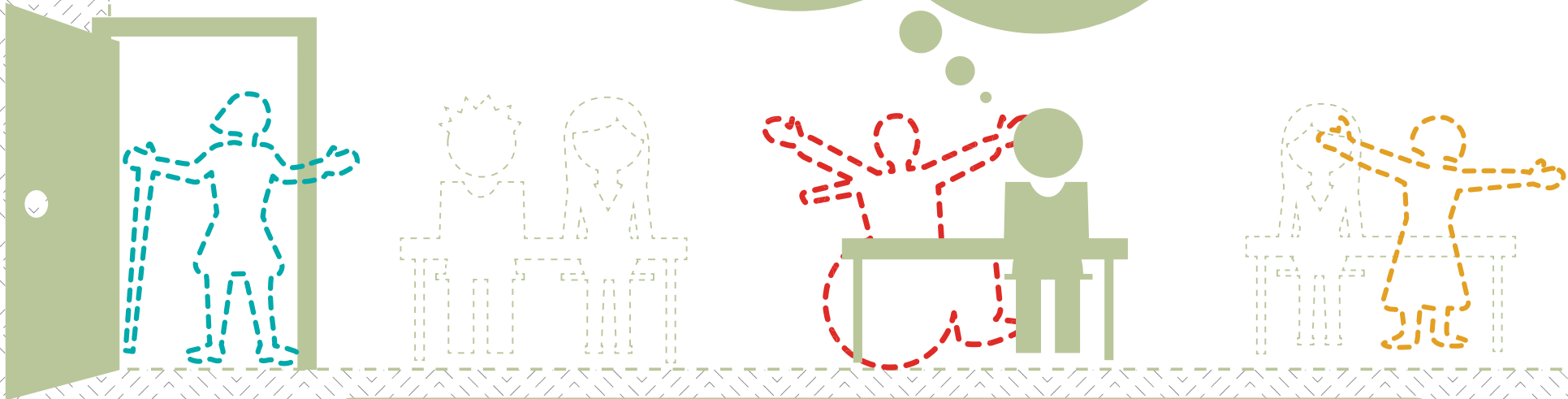
μαθητής Α' Λυκείου

Πηγαίνω Α' Λυκείου και σε αρκετές τάξεις μέχρι τώρα έτυχε να έχω συμμαθητές με αναπηρία. **Θεωρώ ότι η συνύπαρξη σου διευρύνει τον ορίζοντα.** Δεν μένεις προσκολλημένος σε κάτι απλά σκέφτεσαι διαφορετικά. Δεν ένιωσα ότι ήταν διαφορετικοί. Εντάχθηκαν μια χαρά, δεν είναι κάτι το τρομερό. Δηλαδή, τι είναι; Ένα παιδί που απλά πήγαινε σχολείο. Γενικά, πιστεύω ότι εκεί πρέπει να φτάσουν τα πράγματα. Να μην σκεφτόμαστε «α, έχω στην τάξη μου ένα αυτιστικό παιδί ή ένα μαύρο παιδί». **Παιδιά είναι όλα και οι διαχωρισμοί είναι ρατσιστικοί.**



Εγώ αυτό που έχω διαπιστώσει από την εμπειρία μου, είναι ότι οι άνθρωποι με αναπηρία απλά λειτουργούν με διαφορετικό τρόπο. Δηλαδή, έχουν και διαφορετικές δεξιότητες που οι περισσότεροι από εμάς δεν θα μπορούσαν να κάνουν. **Πιστεύω ότι τα παιδιά αυτά θα έπρεπε να ενταχθούν στα σχολεία.** Για παράδειγμα, ένα παιδί με αυτισμό έχει τελείως διαφορετικό τρόπο σκέψης. Αν δεν το βοηθήσεις και δεν συνυπάρχει με τους υπόλοιπους, θα κλειστεί εντελώς στον εαυτό του.

Βασική προϋπόθεση βέβαια είναι να μορφωθούν λίγο παραπάνω όλα τα παιδιά. Να καταλάβουν ότι πρώτον είμαστε όλοι διαφορετικοί. Να ξεκινήσουμε με αυτή τη βάση, ότι **κανένας δεν είναι ίδιος.** Είμαστε προγραμματισμένοι για να είμαστε διαφορετικοί, αλλιώς θα είμαστε ένα αντίτυπο ενός αντίτυπου ενός αντίτυπου. Θα ήμασταν όλοι ίδιοι. Πρέπει να αφήνουμε τη διαφορετικότητα να περάσει, να μην τους κλεινουμε την πόρτα στη μούρη. Προφανώς είναι καλύτερα να πηγαίνουμε όλοι μαζί σχολείο, έτσι θα ενταχθούν καλύτερα στην κοινωνία. Η αναπηρία δεν θα φύγει ποτέ αλλά δεν θα είναι εμπόδιο στην κοινωνική ζωή τους.

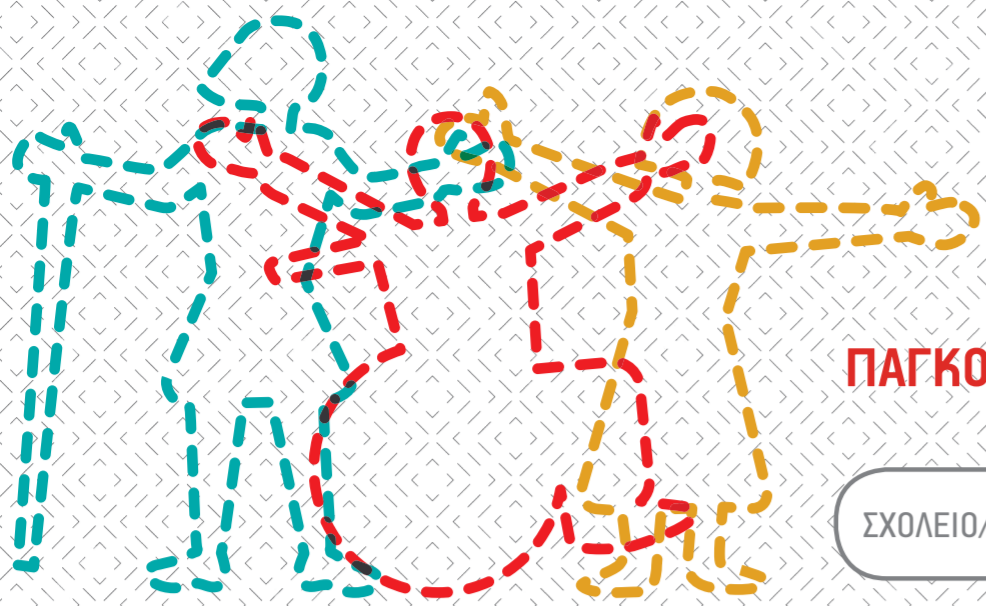


Με ποιους τρόπους πιστεύεις ότι η συνύπαρξη διευρύνει τον ορίζοντα;

Φανταστείτε ένα κόσμο όπου ο καθένας θα ήταν αντίτυπο του άλλου.

Συζητήστε τα θετικά και τα αρνητικά και τελικά αποφασίστε: θα σας άρεσε να ζείτε σε ένα τέτοιο κόσμο;





ΠΑΙΔΙΑ ΜΕ ΑΝΑΠΗΡΙΑ, ΟΡΑΤΑ ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ!

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΔΡΑΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ 2016

ΣΧΟΛΕΙΟ/ΤΑΞΗ:

ΑΡ. ΜΑΘΗΤΩΝ:

Γράψτε ή ζωγραφίστε τα πιο σημαντικά πράγματα που κρίνεται ότι πρέπει να αλλάξουν στο κτίριο και στη λειτουργία του σχολείου σας για να γίνει...

Ένα σχολείο Ανοιχτό σε Όλους!

[τομή κτιρίου]

[κάτοψη ορόφου]